

1 Ioan 3,7-10

Mă folosesc aici de ocazie să revin scurt la ceea ce am studiat deja în versetele anterioare. Prin aceasta vedem mai clar marile principii și fără multe detalii. Aceste principii au o importanță enormă în orice privință, cu toate că felul în care apostolul exprimă cea de-a doua parte pare ciudat la prima vedere. Însă el o face potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Numai din cauza neștiinței noastre ni se pare ciudat. Putem fi pe deplin convinși că tot ce spune sau ce face Dumnezeu trebuie să fie totdeauna calea cea mai bună.

Am văzut că tema dreptății noastre este studiată pentru prima dată în ultimul verset al capitolului 2, aceasta înseamnă, aici se spune pentru prima dată referitor la dreptatea noastră ce este ea ca principiu și cum se exercită practic. Mai înainte (în capitolul 1,9) am văzut deja că Dumnezeu este drept, și – ce minunat! – că El »este credincios și drept«, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. După părerea omului dreptatea Sa ar consta în aceea, că El ar condamna sever răul. Însă Hristos, prin moartea Sa ispășitoare a schimbat totul pentru cel care crede, așa că iertarea păcatelor sale este acum nu numai o chestiune a harului lui Dumnezeu, ci și a dreptății Sale. Fundamentul pentru aceasta este El Însuși, Isus Hristos, Cel drept, și moartea Lui pentru păcatele noastre. Pe baza lucrării Sale Dumnezeu poate să fie nu numai îndurător și să ne facă parte de favoarea Sa nemeritată de noi, ci El poate de drept să ne ierte păcatele, care au fost așa de jignitoare pentru El. De îndată ce noi suntem născuți din Dumnezeu, noi renunțăm la păcat. Am înțeles să condamnăm păcatul ca atare și totodată și pe noi din cauza vinovăției de păcat. La un credincios aceasta are loc din prima clipă când s-a întors la Dumnezeu. În lumina lui Dumnezeu el se detestă deci pe sine și păcatele sale. El știe încă foarte puțin, însă aceasta el o recunoaște personal și sincer prin învățătura lui Dumnezeu. Când prin puterea Duhului Sfânt se înțelege lucrarea Domnului Isus și Persoana Sa, chiar și cel mai tânăr credincios vede lucrurile așa de clar, cum ele sunt cu adevărat în ochii lui Dumnezeu. Nu numai aceasta, ci el învață să-L cunoască pe Dumnezeu Însuși în sentimentele Sale, care se manifestă în dragostea Sa desăvârșită față de ai Săi.

În locul acesta se accentuează că dreptatea noastră este legată indisolubil cu nașterea noastră din nou. Aceasta neliniștește deseori pe cei ce sunt tineri în credință, căci ei își îndreaptă imediat privirea spre interior. Însă ei nu găsesc în ei înșiși nici un fundament care să le dea satisfacție, și nici nu vor putea să-l găsească vreodată. Noi trebuie în primul rând să ne odihnim în Hristos, care a devenit dreptatea noastră; privirea credinței noastre trebuie să fie îndreptată spre El. A privi la noi înșine nu este un act de credință; atunci vom face experiența că noi suntem total neputincioși. Numai când Hristos umple orizontul privirii ochiului spiritual, puterea Lui va fi desăvârșită în slăbiciunea noastră. Aceasta va avea atunci ca urmare adevărata dreptate practică.

Acesta este aspectul pe care apostolul îl pune din nou înaintea ochilor întregii familii a lui Dumnezeu. În această privință el prezintă principiul următor: »Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« S-a spus deja, că dreptatea înseamnă în orice caz concordanță cu relația respectivă, fie că este vorba de dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu sau de dreptatea noastră limitată, a celor născuți din El. Tocmai din acest motiv pare ca apostolul să lase netratată tema dreptății în primele versete ale capitolului 3, cu toate că el a început-o în ultimul verset al capitolului 2. El izbucnește deodată în acele cuvinte minunate: »Vedeți ce dragoste ne-a dat Tatăl ...!« În felul acesta el cuprinde laolaltă în harul lui Dumnezeu față de copiii Săi, har care întrece orice pricepere, dragostea actuală a Tatălui și gloria viitoare, care constă în aceea, că noi vom fi ca Hristos, »căci Îl vom vedea așa cum este. Și oricine are nădejdea aceasta în El« (în Hristos, pe care se întemeiază nădejdea), »se curățește, așa cum El (Hristos) este curat.« Desigur creștinul nu este curat așa cum ar trebui să fie, căci altfel nu ar trebui să fie solicitat să se curățească. Dar deoarece Hristos este etalonul și El este absolut curat, fiecare urmaș al lui Hristos, care Îl are pe El ca viață și dreptate a sa, simte propria necurăție ca fiind incompatibilă cu curăția Lui. El nu va putea altfel, decât să se curățească de tot ce este nedemn de Hristos. Să ne gândim numai la discuțiile noastre zilnice! Foarte des eșuăm în

acestea. Însă Ioan nu se preocupă cu nereușitele umblării zilnice, ci cu principiul. Pe acesta el îl prezintă în toată simplitatea, căci el a fost îndreptățit s-o facă.

Acesta este singurul fel corect în a studia un principiu; trebuie renunțat la complicațiile posibile sau chiar reale. Dacă ajungem să tăiem ceva din stânga și din dreapta, și de jur împrejur, atunci niciodată nu vom putea să înțelegem corect un principiu. Foarte ușor se poate ajunge acolo, ca să-l pierdem din ochi, dacă privim la împrejurări. Un principiu stă deasupra tuturor împrejurărilor, dacă este un principiu al harului, principiu care este deja acum partea noastră în Hristos, în timp ce noi suntem pe acest pământ. Nu ne ajută aceasta să recunoaștem de ce Ioan se îndreaptă spre slava și harul nespuse de bogat, după ce a început cu dreptatea practică? »Vedeți ce dragoste!« De ce spune el aceasta în acest loc? Deoarece tot acest har este necesar pentru dreptatea noastră practică. Cum ar putea această dreptate să fie de durată fără acea sursă imensă de ajutor pe cale? Cum ar putea creștinul să găsească mângâiere suficientă, cu toate pericolele lumii din afară și ale cărnii, dinlăuntru, cu bucurie și încredere să facă nestingherit voia lui Dumnezeu, dacă nu ar fi sigur de dragostea Sa desăvârșită? Dragostea Lui minunată este introdusă în momentul potrivit și la locul potrivit, cu toate că pare să fie o îndepărtare ciudată de la tema tocmai dezbătută. Însă ea slujește, prin dragostea Tatălui, să ofere tocmai ceea ce dă putere dreptății noastre practice.

Noi nu vom împlini niciodată corect obligațiile noastre față de Dumnezeu și față de ceilalți, dacă prin har noi nu stăm deasupra obligațiilor. Dacă ajungem să stăm sub ele, totdeauna vom eșua. În acest caz totdeauna va fi ceva, pe care noi nu-l vom îndeplini. Mulți creștini se mulțumesc să meargă mai departe pe o astfel de punte care se clatină. Ei sunt pe deplin mulțumiți dacă au numai speranța îndreptățită că nu se vor pierde. „Am încrederea modestă, că Dumnezeu în îndurarea Lui nu mă va arunca în iad; sper, ca din pricina lui Hristos să ajung în cer.” Cu aceste gânduri merg liniștiți mai departe pe drumul lor, ca și cum Evanghelia nu ar avea mai mult de oferit. Dar se împacă aceasta cu relația pe care o are un copil cu Tatăl? Cât de sărăcăcioasă este o astfel de speranță față de ceea ce este revelat aici credinței și care ar trebui să umple pe credincios deja acum cu permanentă desfătare și bucurie deplină. Căci un creștin nu ar trebui să se mulțumească cu ceva mai puțin. De ce? Deoarece este vorba de Hristos! Pentru credincios totul se bazează pe El. De aceea aici se apelează la credința lui, cu care el trebuie să apuce toate făgăduințele. Pe nici un alt drum nu putem să obținem de la Dumnezeu vreodată vre o binecuvântare, de când păcatul a venit în lume. Cine a obținut vreodată o mărturie divină, decât numai prin credința în ceea ce Dumnezeu este în Hristos? În El Dumnezeu este pentru cel care crede un Dumnezeu salvator. Numai El salvează, însă niciodată El nu va fi de acord să mântuiască pe altă cale decât numai prin Domnul Isus, și Duhul Sfânt, care glorifică pe Hristos, lucrează în creștin ca el să devină conștient de aceasta. Fără puterea dinlăuntru a Duhului Sfânt, el nu ar avea adevărul locuind în sine, oricât de prețios ar fi el. Când însă cineva se odihnește în Hristos și în lucrarea Sa de mântuire, Duhul Sfânt face atunci din cunoaștere o realitate lăuntrică și transformă chiar și cele mai aspre necazuri în cele mai mari bucurii. Noi nu trebuie să presupunem că a fost un privilegiu special pentru primii creștini, că ei au putut să aibă părtașie cu apostolul Pavel, atunci când el le-a cerut: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Și iarăși vă spun: bucurați-vă!« În timpul nostru această bucurie este foarte puțin savurată de copiii lui Dumnezeu. De aceea este bine, dacă ne punem singuri întrebarea, dacă noi stăm în această desfătare.

Să năzuim, ca în noi și în frații noștri, prin harul lui Hristos, al Domnului nostru comun, să se realizeze ceea ce citim în Cuvânt. Găsim aici, că această nouă relație cu Dumnezeu este scoasă în evidență cu o deosebită căldură, și cu ce scop? Numai ca prin aceasta să se spună că noi suntem străini și călători ca Avraam? Nu. Noi suntem într-adevăr așa, sau cel puțin ar trebui să fim, dar nu este poziția noastră mult mai mare decât aceasta? Avraam a fost pus deoparte dintre națiuni, deoarece acestea erau slujitori la idoli. El și familia lui au fost chemați să umble puși deoparte pentru Dumnezeu. De aceea ei aveau nevoie de o protecție puternică. Ei trebuiau s-o poarte ca scut al lor în mijlocul dușmanilor, care îi urau, deoarece ei s-au pus deoparte pentru Numele Său.

Dacă s-ar fi înrudit cu ei ca și ceilalți concetățeni, dacă ar fi luat parte la năzuințele lor, la prietenii și războaiele lor, atunci totul ar fi fost în ordine. Și pentru noi astăzi este valabil același principiu. Creștinii au pierdut foarte mult prin legătura cu lumea. Ei s-au pornit exact ca și oamenii lumii împotriva burilor, germanilor, japonezilor, rușilor și multor alte evenimente din lumea aceasta. Ce avem noi a face cu astfel de evenimente? Dacă am fi aparținători numai ai națiunii noastre și nimic mai mult, atunci ar trebui să ne ocupăm foarte mult cu toate aceste lucruri. Ca oameni în carne am avea o obligație naturală față de acestea, dacă la oamenii păcătoși, vinovați, pierduți se poate vorbi de obligații. Ca credincioși însă noi nu ne mai aparținem nouă înșine, ci noi am fost cumpărați cu un preț. Noi am fost salvați și aduși la Dumnezeu, ca să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Acela care a murit și a înviat pentru noi. Noi suntem chemați să facem voia lui Dumnezeu în timpul scurt pe care îl trăim aici pe pământ în mijlocul unei lumi rele. Prin urmare noi avem o legătură mult mai înaltă. Avraam avea nevoie de protecție, și el a avut-o în Numele binecuvântat al Celui »Atotputernic«. Cât de potrivit a fost acest Nume pentru relația în care sta el și ai lui față de Dumnezeu! Dușmanii lui stăteau în apropierea lui și îl înconjurau; astfel putea foarte ușor să se știe între ei că urmașii lui vor alunga pe amoriți și pe celelalte națiuni. Fără îndoială unii israeliți puteau să povestească că Dumnezeu a dat țara Canaan părinților lor și urmașilor lor pe vecie. În orice caz faptul că Avraam a venit în această țară și s-a stabilit acolo, trebuie să fi fost un indiciu în acest sens pentru canaanii și restul locuitorilor țării. Nu arăta aceasta că ei trebuiau să evacueze țara și nu era aceasta o atenționare cu privire la judecata care va veni? Gândește cineva că ei au rămas indiferenți? Poporul ales nu se vedea încă, erau puține persoane care veniseră. Însă adevărul a devenit clar din faptul că ei au devenit tot mai numeroși și mai puternici, mai ales lucrarea uriașă de eliberare a lui Israel din Egipt, cu toate eforturile împăratului rău de a ucide bărbații.

După aceea copiii lui Israel au fost duși la Sinai. Înainte ca ei să ajungă acolo, Dumnezeu le-a făcut cunoscut în legătură cu salvarea lor din Egipt – care desigur era numai o salvare exterioară –, că El avea intenția să li se descopere sub un Nume nou. El Și-a dat Numele de Iehova față de poporul Israel. Denumirea de »Tată« nu ar fi corespuns adevărului, căci acest popor mare consta în cea mai mare parte din oameni neîntorși la Dumnezeu. Nici nu era vorba ca ei să fie înnoiți prin har. Ei au fost chemați de Dumnezeu ca popor să stăpânească, și aceasta nu cerea neapărat ca un astfel de popor să aibă viață divină în sine însuși. Guvernarea sau domnia slujește ca răul să fie reținut; și astfel Dumnezeu a luat numele unui suveran divin. El era Dumnezeul părinților lor, dar acum era și »Iehova«. La Sinai, Israel ca popor al Lui a luat asupra sa, ca condiție pentru poziția lor și pentru primirea binecuvântărilor Sale, să împlinească Legea Sa. Însă Dumnezeu a știut exact, că ei nu Îi vor fi supuși, ci că ei tot mai mult se vor răzvrăti împotriva Lui. Din păcate felul de gândire carnal poartă în sine numai principiul egoismului și niciodată nu vrea să se subordoneze lui Dumnezeu. El este dimpotrivă dușmănie față de Dumnezeu și se opune voii Sale. De aceea a fost sigur mai dinainte – și Moise a fost conștient de aceasta –, că poporul se va strica total. El va părăsi pe Iehova și de bună voie va sluji idolilor străini și din cauza aceasta va fi alungat din țara minunată. Ce atenționare serioasă pentru toate națiunile este acest popor, pentru care Dumnezeu a înfăptuit faptele mari și căruia El i-a dovedit atâta bunătate, dar care apoi a devenit nu numai nesupus ci și necredincios! Ca urmare a trebuit să fie aspru pedepsit, vizibil pentru toată lumea, și să fie dus sub jugul celor mai răi dușmani ai lui, uneltele smeririi lui.

Toate acestea au avut loc atâta timp cât Iehova S-a preocupat cu Iuda potrivit relațiilor Sale cu ei, până când a apărut Fiul lui Dumnezeu. Curând după aceea au urmat alte judecăți și în privința aceasta trebuie să se împlinească încă multe prorocii. Fiul lui Dumnezeu a apărut ca Om; aceasta a fost singura posibilitate să apară în har și potrivit cu principiul Său. Era și drumul care era absolut necesar pentru venirea Lui pentru ca să se împlinească Scriptura. Prin faptul că El a luat chipul în care omul a făcut permanent și sub toate formele răul, El poate nu numai să introducă pe Dumnezeu în lumea aceasta, ci și să înlăture păcatul din ea. Desigur toate acestea nu puteau să aibă loc în același moment. În timpul acesta răutatea necredinței din poporul Iudeu a crescut așa

de mult, că ei au respins pe Isus ca Mesia al lui Iehova, cu toate că El le-a oferit dovezi covârșitoare cu privire la adevărul trimiterii Sale. Și cu toate acestea egoismul lor încarnat și rebel nu L-a primit. De aceea ei au contribuit cel mai mult, ca El să fie răstignit. Nici măcar romanii păgâni nu au vrut aceasta. Între guvernatorii romani, Pilat era considerat aspru și sever; însă în comparație cu marele preot, cu bătrânii, cu cărturarii și restul iudeilor Pilat era mai bun decât ei. Mulțimea poporului, indiferent de ce clasă, era plină de dușmănie și împotrivire față de Mesia al lor și orbită de egoismul carnal. Oamenii lumii acesteia numesc aceasta „voința liberă”.

Însă aceasta este numai „voința liberă” a lui satan și a păcatului. Ce drept poate avea oare omul ca atare la o voință proprie? Nu este el considerat ca ființă inteligentă, că trebuie să slujească lui Dumnezeu? Drept urmare pretenția la practicarea voinței proprii este total lipsită de sens. Nu este el ca om decăzut un sclav al lui satan? Și nu este aceasta starea în care ne-am născut și am trăit tu și eu și toți ceilalți oameni, până când Dumnezeu ne-a dăruit să ocupăm locul sentinței de moarte? Acolo am primit prin credință viața nouă din El, din Acela care a venit din cer. Și El, Fiul lui Dumnezeu și totodată Fiul Omului, în timpul umblării Lui pe pământ a făcut cunoscut ucenicilor Săi Numele nou, pe care Dumnezeu îl revelează credincioșilor ca copii ai Săi. Este același Nume, căci Fiul L-a cunoscut și L-a iubit nu abia în momentul acela, ci deja din veșnicie – Numele Tatălui. Fiul are un drept divin să rostească acest Nume, și de asemenea și noi îl avem acum prin harul nemărginit.

Roadă dragostei, care a ajuns inimile noastre aflate odinioară în întuneric și la care se face referire aici, este de așa natură, că nouă nu numai ni s-a iertat și am fost justificați, ci și că noi suntem »numiți copii ai lui Dumnezeu«. Cel de-al doilea verset din capitolul 3 (dacă nu chiar și primul) spune că noi suntem deja acum. Această denumire va deveni realitate nu abia în cer sau la înviere. Se spune: »Acum suntem copii ai lui Dumnezeu«. Am spus deja că apostolul nu folosește aici expresia »fiu« cu privire la noi, ci el folosește cuvântul »copii«. Traducătorii noștri, care au tradus Biblia, au fost învățați erudiți, însă inimile noastre doresc ca Cuvântul să fie tradus potrivit cu Scriptura și în dependență permanentă de Duhul, care este Autorul Cuvântului. Dacă ar fi avut a face cu o altă carte, cu siguranță ar fi tradus corect; dar cu privire la Biblie prejudecățile lor teologice i-au făcut deseori să greșescă. Greșelile lor par să fi luat naștere în principal din felul lor de a gândi. Nu era lipsă de erudiție, ci tendința spre gândirea tradițională, care i-a sedus spre astfel de erori. Ei au constatat, că anumite personalități înaintea lor au tradus deja într-un anumit sens, și ei au mers pe urmele trasate. Poate însă să existe o relație mai strânsă cu Dumnezeu decât a fi »copil al lui Dumnezeu«? Omul nu poate să facă dintr-o persoană străină, care nu are nici o relație cu el, copilul său; Dumnezeu poate aceasta, și El a făcut-o. În aceasta constă deja acum relația de filiațiune marcată prin har. Nu numai Hristos a numit pe Dumnezeu Tatăl Său; Tatăl Său este acum și Tatăl nostru. El a adăugat, că »Dumnezeul Său« este și »Dumnezeul nostru«, după ce El a purtat judecata asupra păcatelor noastre, le-a ispășit și a înviat din morți. Este însă foarte important, că Hristos în mod normal nu I S-a adresat ca Dumnezeu, ci ca Tată. După ce a înviat din morți și a înfăptuit lucrarea de mântuire, El nu a spus numai »Tatăl vostru«, ci și »Dumnezeul vostru«. Aceste cuvinte devin deosebit de importante printr-o comparație cu momentul când Domnul a strigat »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« În zilele vieții Lui pe pământ, înainte de acest moment, El spune totdeauna »Tată«, când El I-a vorbit sau a vorbit despre El. Când grozăviile Îl urmăreau, să fie făcut păcat și din cauza aceasta să fie părăsit de Dumnezeu, El L-a numit scurt înainte de moartea Sa iarăși »Tată«, ca să ne facă să știm că tot ce era împotriva noastră a fost înlăturat. Căci El, încărcat cu păcatele noastre, S-a dat acestei judecăți nemărginit de mari și în duhul Său avea acum certitudinea că s-a terminat și lucrarea de salvare a fost primită. În felul acesta a putut în ultimul moment, înainte să vină moartea, să strige »Tată«, căci judecata trecuse cu adevărat. Învierea a oferit dovada publică că pacea a fost făcută, însă înainte ca El să moară, a spus: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!« În concordanță cu aceasta aici ni se arată privilegiul minunat, că Tatăl ne-a dat dreptul să ne numim copii ai lui Dumnezeu; aceasta ne caracterizează acum. Și ca să facă și mai clar, că este cu adevărat vorba de o natură, pe care El ne-a dat-o, și nu de un titlu oarecare, apostolul

adaugă: »Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.« Ceva general a fost mărturisit deja mai înainte, că fiecare, care face dreptatea, așa cum este El, »este născut din Dumnezeu«.

Aceasta este foarte important, pentru ca să posedăm un fundament tare și sigur pentru dreptatea noastră; căci pentru a obține dreptatea nu este nicidecum necesar ca noi să ne achităm de anumite obligații. Aceasta era temelia pe care sta israelitul odinioară. Legea îi impunea anumite obligații, pe care el trebuia să le îplinească, ca să obțină viața. El însă niciodată nu le-a împlinit. De aceea Legea putea numai să-l condamne. Creștinul stă dimpotrivă pe un cu totul alt fundament. Aceasta este arătat clar prin aceea că noi am primit asigurarea că suntem copii ai lui Dumnezeu și Îl avem pe El ca Tată în același fel în care L-a cunoscut Hristos. El L-a cunoscut ca Tată pe baza Persoanei sale divine, noi Îl cunoaștem exclusiv prin har. Dar nu avem noi acum nici o obligație? Dacă da, atunci care sunt acestea? Sunt obligațiile copiilor lui Dumnezeu. Noi am fost aduși într-o relație care este mult mai presus de toate obligațiile. În comparație cu poziția sublimă, pe care noi o posedăm ca copii ai lui Dumnezeu, ce am mai putea noi face mai mult prin împlinirea obligațiilor? De aceea noi stăm permanent deasupra obligațiilor noastre. Noi am fost aduși așa de aproape de Dumnezeu, cum niciodată nu am fi putut obține prin împlinirea vreunei obligații. Noi am primit acest drept prin harul nemărginit, pe când eram total pierduți și copii ai mâniei, ca și ceilalți; atunci El ne-a dat viața în Fiul Său.

Mulți trebuie să recunoască mai întâi adevărul binecuvântat, că obligațiile noastre rezultă din relația existentă cu Tatăl și nu că ele trebuie mai întâi îndeplinite, ca să se obțină înfierea. Împlinirea obligațiilor din partea noastră nu ne aduce în această relație. Mai mult chiar, poziția noastră determină felul obligațiilor care ni se cuvin, și pe care noi ar trebui să le împlinim. Relația noastră intimă și binecuvântată cu Tatăl (și nu există o alta mai intimă) este rezultatul faptului că noi suntem acum copiii Lui. Ea este o realitate fixă, care nu poate fi prin nimic schimbată. O excepție ar fi, că cineva, care a mărturisit că este creștin, lasă mai târziu să se recunoască că în el nu este nici o urmă de viață divină, prin aceea că întoarce spatele lui Hristos. O astfel de stare va vorbi la judecată chiar împotriva lui. Ce s-a spus despre obligație este desigur un principiu general și poate fi ușor înțeles cu privire la obligațiile noastre naturale. Lumea nu are niciodată dreptate cu ideile ei etice, deoarece ea niciodată nu întemeiază obligația pe o relație existentă. Dimpotrivă, ea deduce obligația din presupusa putere morală a omului. Ea consideră ca premisă, că omul este capabil să-și îplinească obligația, dacă el ar vrea. Prin aceasta îndeplinirea obligației unui om nu este mai mult decât ceea ce poate el să facă, dacă se hotărăște să facă ceva. Este un lucru trist, că omul eșuează total în obligațiile lui față de Dumnezeu; dar filozofii se gândesc cu greu la aceasta. Greșeala în această concepție arată clar că întreg sistemul etic nu-și are originea în revelația divină, ci este exclusiv un produs al omului decăzut. Nu conține nici adevărul lui Dumnezeu și nici nu arată adevărata natură a omului, așa cum îl vede Dumnezeu.

Pentru clarificarea celor spuse vrem să privim o pereche de părinți. Pe ce se bazează obligațiile copiilor față de părinți? Pe relațiile familiare. Deoarece este copilul tatălui său, el trebuie să-l iubească și să fie ascultător de cel care l-a conceput. Nimeni altul nu poate lua locul tatălui. Dacă copilul ar avea aceste relații intime cu o altă persoană, decât tatăl lui, sau ar permite ca tatăl să fie alungat din această poziție, atunci este clar că totul trebuie să se transforme în dezordine. Să luăm ca exemplu și relația dintre doi soți; acolo obligațiile sunt mult mai evidente. Este obligația soțului să-și iubească soția și să nu iubească o altă femeie (chiar dacă ea uneori îl ispitește). Și este obligația soției să fie ascultătoare de soțul ei, chiar dacă fără îndoială ea trebuie uneori să suporte unele lucruri din partea lui.

Aceste obligații sunt total independente de împrejurările temporale existente sau de voința bărbatului sau a femeii. Orice gânduri și sentimente ar putea ei să aibă, obligația, datoria lor de a face, rezultă din relația de familie existentă. Aceasta justifică obligația și cere împlinirea ei, indiferent dacă obligația va fi împlinită sau nu. Și în relațiile de serviciu, chiar dacă într-o formă mai redusă, se cuprinde ceva din acest principiu. Aceasta devine clar în mod deosebit în timpul nostru, unde salariații devin tot mai mult dezgustați de conducătorii lor, în timp ce conducătorii

lor sunt înclinați să se despartă ușor de ei, deseori din motive ușoare. În sine însuși o astfel de relație de serviciu desigur nu este ceva durabil, ci ceva temporal, așa cum citim în Ioan 8. Însă relațiile familiare amintite mai înainte rămân permanent pentru viața aceasta pământească și de aceea pot servi mai bine ca ilustrații ale relațiilor pe care le-a instaurat harul, și nu vor înceta niciodată. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndreptățește pe deplin să păstrăm tare prin credință aceasta. Însă în timp ce noi purtăm încă carnea în noi, avem nevoie de har (vezi și Iacov 4,6: »El dă un har mai mare«), ca să putem împlini obligațiile noastre față de Dumnezeu și între noi ca frați potrivit relațiilor dintre noi. Chiar și cele mai lejere relații conduc la obligații corespunzătoare; însă cele mai importante obligații rezultă din drepturile sublime și suverane ale lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu este pus înaintea noastră în dragostea Sa incomparabilă: »Vedeți ce dragoste ...« Ea depășește pe deplin orice sentiment, pe care omul și-l poate imagina. Numai Dumnezeu poate să iubească așa și El ne dăruiește această dragoste în legătură cu Numele Său de Tată. Așa L-a cunoscut Domnul Isus; și după ce El a murit și a înviat, El a făcut cunoscut ucenicilor Săi acest Nume, care acum ne aparține tot așa de real cum Îi aparține și Lui. Această parte binecuvântată, care depășește orice gândire omenească, care este deja acum a noastră, ne dă curajul și puterea să împlinim toate obligațiile care rezultă din această relație cu Tatăl.

Nu are atunci această relație mult a face cu dreptatea? Dacă aceasta este așa, atunci se poate recunoaște imediat cât de potrivite și de frumoase sunt aceste cuvinte ca să ne dea putere deosebită pentru păstrarea acestei dreptăți, aceasta înseamnă, să ne menținem în concordanță cu relația noastră. Dacă undeva în Scriptură, atunci această relație familiară este exprimată aici în toată realitatea ei și harul bogat actual. Pasajul ne conduce până la venirea Domnului, când Îl vom vedea așa cum este și vom fi ca El. În felul acesta textul aruncă o lumină divină completă asupra acestei teme, care este prezentată într-un mod așa de neașteptat și de necesar și cu siguranță este apt să ne dea energia necesară pentru practicarea dreptății. El ne slujește și ca să ne ofere o bucurie imperturbabilă și o sursă de putere în toate împrejurările.

Să ne gândim numai la pericolele care rezultă când pierdem conștiința relațiilor noastre și începem să ne îndoim că suntem adevărați copii ai lui Dumnezeu; nu suntem noi atunci potriviți pentru influențele lumii și predispuși la păcat? Nu este de mirare dacă noi mergem pe căi rele pentru că nu ne ținem strâns de relația actuală cu Dumnezeu, vie și veșnică. Dacă ne ținem strâns de ea, atunci nu avem nici o scuză pentru păcat. Atunci posedăm viața nouă ca impuls, legătura strânsă cu Tatăl și dragostea Sa, o dragoste cu cea mai mare putere. Natura noastră nouă poate fi privită ori în legătură cu relația noastră cu Tatăl, ori despărțită de această relație, ca să vedem cum ea acționează asupra ei. Însă drumul cel mai bun și mai corect este să lăsăm atât natura noastră nouă cât și relația noastră de filiație să acționeze și să influențeze umblarea noastră. Și aceasta o face apostolul nostru aici în cele trei versete în felul lui caracteristic, pe care el le introduce între primele versete și următoarele, care tratează problema dreptății.

După ce el a inclus în prezentarea sa dragostea Tatălui, relația noastră cu El ca și copii și speranța minunată care este în legătură cu aceasta, el se îndreaptă din nou spre aspectul moral și urmărește păcatul până la rădăcinile lui, așa cum el nu a făcut-o până acum. El nu desemnează păcatul ca fiind o »încălcare a Legii«, și anume dintr-un motiv foarte important. El îl tratează în mod mult mai cuprinzător decât în legătură cu Legea sau cu iudeii. Probabil că într-o oarecare măsură ei s-au obișnuit cu noțiunile de nedreptate și dreptate, cu toate că ei, din cauza necredinței lor, nu au înțeles prea mult despre ele. Ei au citit într-adevăr din obișnuință în Sfânta Scriptură a lor, în Vechiul Testament. Astfel au putut să se minuneze des adâncimea cuvântului dreptate, pe care Domnul l-a spus, pe când El însuși lumina ca adevărata lumină în mijlocul lor.

Dar ce știau păgânii despre dreptate? Ei nu aveau nici o relație conștientă cu Dumnezeu. El era pentru ei un Dumnezeu necunoscut. Singurul sentiment moral, pe care ei îl aveau în baza lucrurilor făcute de ei pentru închinare, era teama. Ei nu aveau nici cea mai mică părere că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei. Zeii lor erau sfinți protectori ai viciilor și trivialității, ființa lor nu s-a ridicat niciodată la un nivel mai înalt decât egoismul lor. Dacă ei vor coborî

vreodată la omul de pe pământ, atunci probabil numai cu scopul ca să facă pe unul sau pe altul favoritul lui, sau pentru ceva respingător, căci ei erau cu adevărat infami în imoralitatea lor. A adus elenismul din punct de vedere religios vreodată mai mult decât idoli vrednici de disprețuit, care nu posedau nici o urmă de sfințenie sau de dragoste? Nu erau ei toți răi din punct de vedere moral, începând cu Zeus și până la cei mai de jos idoli? Idolii păgânilor reflectau în proporții mai mari caracterul adoratorilor lor.

Aici însă avem adevărul lui Dumnezeu, cum el lucrează în harul neîngrădit; el ne face cunoscut binecuvântarea pe care nu am meritat-o nicidecum. Creștinul poate numai să recunoască, că pe fundamentul primului om el era total stricat și rău, dar acum în Hristos stă pe fundamentul harului și dreptății desăvârșite. Toate virtuțile, forța activă și toată binecuvântarea vin de la Dumnezeu, care dă de bună voie tuturor celor care cred în Hristos. Cât de mult bine a dăruit Dumnezeu și Tatăl nostru credinciosului, deoarece el a renunțat la vechiul lui eu și a biruit toate obstacolele, ca să mărturisească pe Hristos ca Domn și Mântuitor al său! El are voie să se bucure de apropierea binecuvântată și de intimitatea relației lui cu Tatăl, și să ducă o viață nouă, primită prin har.

Faptul că credinciosul, ca unul născut din Dumnezeu, este drept și acum împreună cu Hristos împărtășește ura lui Dumnezeu față de păcat, este ceva mare; căci din a fi una cu El rezultă și o umblare corespunzătoare. Oricine face dreptatea este născut din Dumnezeu și știe că a fost adus în această intimă relație, deoarece el este subiectul dragostei divine, desăvârșite a Tatălui. În felul acesta natura nouă și relația cu Tatăl se îndreaptă una spre alta și se unesc, și aceasta ne explică apostolul în locul acesta. După ce el ne-a prezentat această parte minunată și ne-a îndreptat atenția spre realitatea prezentă și speranța coplesitoare, el continuă să scoată în evidență, că natura lui Dumnezeu – fie ea în Hristos sau în noi – este inevitabil incompatibilă cu păcatul.

»Oricine practică păcatul practic și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire« (versetul 4). Aici nu se spune „cine păcătuiește”; această expresie se folosește în general pentru o faptă singulară. Se spune de exemplu, cineva a făcut păcatul acela și acela sau acea faptă rea. Însă în expresia »a practica păcatul« se include mai mult, ea desemnează atât principiul răului din om cât și practicarea lui continuă; căci omul natural nu poate să facă altceva, decât să păcătuiească, așa este natura lui. Despre cine vorbește apostolul aici? Despre orice om natural, căci fiecare om nu face nimic altceva în ochii lui Dumnezeu decât să păcătuiească. Aceasta se referă nu numai la națiuni, ci și la iudei. În lumina Sa este clar, că nu există nici o diferență între oameni, chiar dacă ei în ura lor reciprocă și disprețul lor se dușmănesc. Ar fi avut omul vreun motiv să se laude înainte ca Dumnezeu să se descopere pe deplin în Hristos? Omului i se cuvine locul ca păcătos în țărână.

Orice om, fără excepție, este în starea sa naturală un păcătos. Nu a fost aceasta starea mea și starea ta înainte de a cunoaște pe Hristos? Dumnezeu era necunoscut sufletelor noastre, noi simțeam numai o anumită teamă de El – frica, că El ne va arunca într-o zi în iad. Dacă gândul nostru nu a fost umplut de Dumnezeu, cu siguranță el a fost umplut de păcat. Care este deci caracterul adevărat al păcatului? Nelegiuirea, principiul voinței proprii și independența totală de Dumnezeu. Astăzi nu îi este ușor omului să fie independent de semenii lui; însă el nu are nici o reținere să se comporte total indiferent față de Dumnezeu. Ce stare absurdă, rea și îngrozitoare! El nu se gândește deloc la Dumnezeu, și aceasta este păcat. Să studiem caracterul real al păcatului, așa cum el se descoperă aici, și vom vedea că el este valabil pentru toți oamenii, fie ei iudei sau dintre națiuni. Iudeul avea pretenția că posedă dreptatea, căci el se afla sub Lege. Aceasta a avut ca urmare, că în cazul când el încălca o lege cunoscută lui – Legea lui Dumnezeu – el păcătuia, și prin aceasta ca „contravenient” se încărca cu o vină suplimentară. Păgânul nu putea să fie un contravenient, deoarece el nu cunoștea Legea ca prescripție generală. Cei mai mulți păgâni nu au aflat de existența ei. De aceea expresia „contravenient” s-ar aplica pe nedrept cu privire la un păgân. Nici Scriptura nu îl numește așa, ci îl caracterizează ca „nelegiuit” sau »păcătos dintre neamuri« ca de exemplu în Galateni 2,15.

Cu privire la iudei citim însă despre nelegiuire. Dacă el nu a crezut în Hristos, cu toată lauda lui cu privire la Lege el era de asemenea un nelegiuit, căci faptul că păcătuia era dovada că el

trăia realmente fără Dumnezeu. Atâta timp cât a existat Templul, el putea să meargă la Templu și să aducă jertfele sale. Fiecare iudeu a făcut aceasta. Omul – oricât ar fi el de rău – se îmbracă cu plăcere cu puțină religie. Dragostea lui Cain era nu numai pentru sistemul lumii, așa cum sistemul a luat naștere prin el, ci el avea și o religie lumească după imaginația oamenilor. Nicidecum el nu aparținea acelor care nu aveau „biserica” lor, „capela” lor. El voia să aducă Domnului o jertfă, însă după gândirea lui proprie. Această jertfă nu a însemnat nimic altceva decât numai o jignire a Aceluia care singur poate să hotărască în ce fel noi putem să Îi aducem adorare. Astfel în jertfa lui Cain era o absolută ocolire și ignorare a păcătoșeniei proprii. El a adus roadele și florile pământului. Ceva asemănător fac oamenii și astăzi la înmormântări. Așa cum știm, florile au atunci „ziua lor cea mare”; ele se găsesc chiar și la mormânt. Ceva mai lipsit de sens, decât să pui flori pe sicriu, nu se poate imagina, dacă ne gândim la aspectul de principiu. Grozăvia morții și urmările care rezultă din moarte devin total șterse prin această practică. Pentru credincios moartea nu înseamnă nimic altceva decât despărțire, pentru a fi la Hristos. Dar ce este ea pentru păcătos? Nimic altceva decât clopotele morții, care îi vestesc judecata dreaptă, de care nu poate scăpa. Ce caută atunci florile la una sau la alta din înmormântări? Este de mirare când chiar oameni rezonabili ai lumii acesteia trimit prietenilor lor anunțuri cu remarca „Flori nedorite”? În orice caz nu se poate imagina un obicei mai irațional și mai nebun, decât să legi moartea cu ofrande de flori. Pe grădinari s-ar putea să-i intereseze aceasta; corespunde gustului omenesc și stimulează comerțul, însă nu folosește la nimic.

»Oricine practică păcatul practic și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire.« Păcatul nu este încălcarea Legii, ci nelegiuire. Acesta este adevăratul sens al acestui cuvânt, și oricare altă traducere este inadmisibilă. Cine se gândește la încălcarea Legii face o mare greșală, prin aceea că face Legea ghid pentru viața unui creștin în locul lui Hristos. Unii, care nu înțeleg corect Scriptura, au căzut în această greșală. »Și știți că El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre; și în El nu este păcat.« Cu acest verset apostolul pune imediat contrastul înaintea ochilor noștri. Încotro să privim, ca să găsim pe cineva care este pe deplin liber de nelegiuire? Este numai Unul, și este așa de evident cine este, că nu a fost necesar să I se spună Numele. Da, noi știm, că Domnul Isus este acela, care a fost descoperit ca să ne ia păcatele. Numai o persoană divină putea să fie, care totodată a fost om cu adevărat. El a detestat cu adevărat păcatul, și imediat după amintirea lucrării Sale se adaugă: »Păcat nu este în El.« Aceasta nu înseamnă numai că în El „nu era” păcat, deci înainte de venirea Lui pe pământ, și nici în El »nu va fi nici un păcat«, cu referire la timpul după învierea Lui; ci este un adevăr absolut, că în El nu este nici un păcat. Niciodată nu a fost păcat în El, în El nu putea să fie păcat. Însă tocmai pe Acest fără păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat, pentru ca noi, care am fost cu adevărat păcătoși, să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Prima parte a versetului 5 se referă la lucrarea unică și la scopul morții Sale ispășitoare, cealaltă parte se referă la caracterul sfânt și neschimbător al vieții Sale, care a fost prezentată și încercată în chip deosebit în această lume. Ea s-a revelat înaintea ochilor tuturor; numai cei orbi, sau cei care nu voiau să vadă corect, nu au văzut-o.

»Oricine rămâne în El nu păcătuiește.« Nu există nici un alt leac împotriva păcatului, decât să rămânem permanent și cu deplină încredere în El. Nu prin aceea că odinioară am chemat Numele Domnului ești acum apărat împotriva păcatului sau ești în posesia unui mijloc de apărare. Acesta a fost primul pas, ca să se înceapă drumul de credință. Multora dintre cei care astăzi zic »Doamne, Doamne!« El le va spune în ziua aceea că nu-i cunoaște. A rămâne în Hristos este piatra de încercare pentru a vedea dacă cu adevărat se are credința vie în Hristos, care nu este fără roadă sau zadarnică. Ea trebuie să se dovedească prin lucrările dragostei, așa cum s-a spus și Galatenilor, care erau plini de râvnă pentru Lege: »Am fost răstignit împreună cu Hristos, și nu mai trăiesc eu (acesta este omul vechi), ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20; 5,6). El nu se rușinează să ne numească frați. El Și-a dovedit până la extrem dragostea față de noi într-un fel în care nu-l putem aplica nici la Tatăl și nici la Duhul Sfânt, dar care corespundea cerințelor divine. Nici Tatăl și nici Duhul nu au venit vreodată în

carne, ca într-un trup pământesc să prezinte ascultarea absolută și apoi prin moarte să suporte judecata divină asupra păcatului. Dar toate acestea le-a făcut Fiul. În aceasta se cuprinde un imbold puternic pentru noi, în mod deosebit pentru că El ne-a făcut parte de natura Sa dreaptă și ne-a adus într-o legătură așa de intimă cu Dumnezeu, cum numai dragostea care întrece orice pricepere a Tatălui putea s-o gândească și s-o facă.

Ajungem acum la versetele pe care încă nu le-am studiat.

»Copilașilor, nimeni să nu vă amăgească!« (capitolul 3,7). Există vreo temă care a fost mai frecvent greșit înțeleasă? Aproape că nu există o altă temă la care oamenii să fie mai mult înclinați nu numai singuri să se rătăcească, ci să ducă în rătăcire și pe alții, care se reazemă pe Cuvânt. Împotriva amăgirii protejează numai Hristos și Cuvântul Său și rămânerea sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ce poate ajuta erudiția în privința aceasta? Nici măcar frica de Dumnezeu nu poate ajuta mult, dacă noi nu rămânem cu adevărat în El. »Fără Mine nu puteți face nimic«, a spus Domnul odinioară. Dacă rămânem în El, atunci răul nu ne poate face să păgubim, atunci când suntem permanent expuși vicleniilor lui. Însă intențiile lui nu ne sunt necunoscute. Nu de noi se teme el, ci de Hristos, care l-a biruit. Credința noastră și rămânerea noastră în Hristos Îl pune pe El între noi și diavolul, care prin această împotrivire este constrâns să plece de la noi. Natura noastră veche, carnea, nu va fi transformată prin har și adevăr într-o natură bună. Carnea, felul de gândire al cărnii, este iremediabil rea. Această carne a judecat-o Dumnezeu în Hristos pentru noi care credem în Hristos ca jertfă pentru păcat. După ce El a murit și a înviat, El ne-a făcut parte de viața Sa de înviere. În felul acesta noi suntem o creație nouă; cea veche nu a fost îmbunătățită, ci a fost judecată la crucea lui Hristos și înlăturată pentru totdeauna. Cum este constituită viața Lui? A fost ea pătată de vreun păcat, sau a fost El câtuși de puțin întinat? Însă aceasta este viața pe care noi o posedăm deci, și de aceea asupra noastră se odihnește plăcerea și dragostea Tatălui, ca și copiii ai Săi – copiii ai lui Dumnezeu, Tatăl. Noi am primit astfel în primul rând natura nouă și prin aceasta am fost făcuți capabili să practicăm dreptatea. Această natură poate să facă numai dreptatea; orice nedreptate îi este potrivnică.

Legea s-a îndreptat spre israelit ca spre un om cu natură păcătoasă. Ea a presupus porniri păcătoase la el; de aceea el a trebuit să fie înconjurat din toate părțile de interdicții. El nu trebuia să recunoască nici dumnezeii falși, nici să-și facă o imagine a Dumnezeului adevărat. Serviciul lui divin era valabil exclusiv pentru singurul Dumnezeu adevărat, invizibil, care a scos pe Israel din Egipt și al cărui Nume nu trebuia folosit abuziv. Israelitul nu avea voie să ia proprietatea altuia, nici măcar să poftască ce aparținea aproapelui lui. El trebuia să respecte sabatul în ziua a șaptea a săptămânii și să onoreze pe părinții lui. Astfel existau cele mai severe prescripții pentru toate. De ce așa? Deoarece el în natura lui era nedrept, din cauza împotrivirii lui față de voia lui Dumnezeu. Legea avea pregătită pentru el viața și moartea – viață, dacă era ascultător, moarte în cazul neascultării. Se spunea: »Blestemat să fie omul care nu respectă cuvintele Legii acesteia, ca să le împlinească! Și tot poporul a spus: Amin!« Conform cu acest lucru poporul a fost demult căzut pradă morții. Va veni însă ziua, când și ei vor trăi, și atunci și ei »vor face dreptatea«. Cine face dreptatea și iubește, acela are viață nouă în Hristos; Dumnezeu o dăruiește în harul Său, fără ca noi să fi putut contribui cu ceva la aceasta. Prin acțiunea Duhului Său în noi, noi ne pocăim și credem Evanghelia. Cu viața nouă începe și noua responsabilitate creștină. Noi suntem chemați să umblăm în concordanță cu Hristos, a cărui viață dreaptă ne-a fost dăruită. »Cine practică dreptatea este drept, după cum El Însuși este drept« (versetul 7). Aceasta lucrează natura Sa în noi, în timp ce omul decăzut nu poate face nimic altceva, decât numai să păcătuiască.

Acum Ioan devine mult mai sever, arătând spre sursa stricăciunii: »Cine practică păcatul este de la diavolul« (versetul 8). El a arătat izvorul binecuvântării; acum privește la obârșia păcatului. El nu merge înapoi la ceea ce a făcut Adam și Eva, ci la ceea ce diavolul a insuflat în inima lor. Cât de mult i-a reușit diavolului întotdeauna, la fiecare aparținător al neamului de oameni să adauge mereu la primul păcat încă o neleguire nouă! Aici se spune clar, că oricine, care practică păcatul, este de la diavolul. El este conducătorul, pe care oamenii îl urmează de bună voie. Omul se poate lăuda cu înaintașii lui. Însă este un altul, satan, care într-adevăr nu este literalmente tatăl

său, dar pe care omul decăzut l-a făcut practic dumnezeul său. Tot așa îl numește și Scriptura »dumnezeul veacului acesta« și »stăpânitorul lumii acesteia«. Cât de adevărat este, că oricine practică păcatul este de la diavolul! Aceasta nu este o afirmație omenească, negândită, ci este adevărul lui Dumnezeu. Cine practică păcatul, este nu numai un păcătos, ci »este de la diavolul«. »Pentru că diavolul păcătuiește de la început«, aceasta înseamnă din timpul când nu i-a mai fost de ajuns să fie un înger al lui Dumnezeu, ci în mândria lui s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Începând din clipa aceea el a fost diavolul. Vedem aici de fapt, că »de la început« nu înseamnă același lucru cu »la început«. Ultima expresie se folosește cu privire la »Cuvânt«, la Fiul, și înseamnă din veșnicie, înainte să existe creația. În Geneza 1,11 expresia »la început« arată începutul acționării lui Dumnezeu, nu însă la începutul existenței Sale. »De la început« înseamnă pretutindeni unde se întâlnește, începând din momentul când persoana despre care se vorbește se face cunoscută. Cu privire la Hristos »de la început« înseamnă din momentul când El S-a făcut cunoscut. La diavolul »de la început« nu este timpul când a început existența lui ca înger, ci este momentul când a devenit vizibilă răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta s-a văzut apoi răutatea lui, care și la oameni este rezultatul mândriei.

»Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului« (versetul 8b). Aceasta pare să nu fie exact același lucru cu îndepărtarea păcatelor noastre. Însă nu se poate pune la îndoială, că acest eveniment mare se referă la același moment în timp. Trebuie să ne amintim, că moartea lui Hristos a produs rezultate mult mai mari, decât numai îndepărtarea păcatelor noastre. Pentru noi aceasta este desigur cel mai important. Se poate de asemenea spune, că în orice caz tot ce a pregătit harul lui Dumnezeu pentru noi, practic își are începutul în lucrarea, că păcatele noastre au fost îndepărtate. Însă El a fost și Robul lui Dumnezeu și prin aceasta Tovarășul Său în lupta împotriva lui Satan, împotrivorul permanent față de Dumnezeu și față de om. Hristos a fost revelat nu numai ca să ne împace pe noi cu Dumnezeu, ci ca să nimicească tot ce a dat naștere satan în existența sa infamă. Și Hristos va face aceasta. Contribuția lui satan la războaie, foamete, cutremure de pământ, epidemii etc. este enormă, așa cum știm din prima parte a cărții Iov și din alte locuri din Scriptură. Dumnezeu însă păstrează supremația și transformă răul, pe care l-a făcut satan, în bine, cu toate că satan se ostenește fără pauză să aducă nenorocire, căci el poartă totdeauna această nenorocire în sine. Acestea îi stă împotriva dragostea lui Dumnezeu care nu se sfârșește niciodată. Ea transformă totul spre ce este cel mai bine pentru aceia care ascultă de El și de ceea ce El revelează despre Domnul Isus. »Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul.« Dreptatea este viața lui, care se dovedește în practică și în adevărata temere de Dumnezeu. Credinciosul este caracterizat de viața nouă, care nu păcătuiește. Să ne transpunem în timpul sclavagismului și să ne imaginăm, că un om a fost sclav din naștere. Într-una din zile vine un om bun, apare la mijloc și îl răscumpără de la proprietarul lui. După legea țării sclavul este imediat un om liber – o binefacere cu totul neașteptată pentru el. Dacă după acest eveniment el se gândește la sine sau vorbește despre sine, se va vedea el încă un sclav? Nicidecum, nici pe departe nu se va gândi așa. El a fost odinioară un sclav, dar acum el este un om liber. S-ar putea replica că în cel credincios mai este încă omul vechi. Răspunsul la aceasta este, că Dumnezeu l-a eliberat de omul vechi prin moartea lui Hristos. Această ilustrare conține suficiente argumente, ca să justifice aplicarea ei la tema noastră. Învățăturile spirituale nu sunt însă așa ușor de înțeles și de perceput ca argumentele omenești.

»Oricine este născut din Dumnezeu ...« Să fi născut din Dumnezeu este adevăratul punct de plecare – nu al gândurilor Sale în planurile veșnice, ci al lucrării Lui practice în suflet. Ioan nu vorbește aici de viața veche, ci vorbește clar despre oricine s-a născut cu o natură care niciodată nu păcătuiește. Misiunea noastră este să nu lăsăm natura veche să reapară, ci s-o ținem sub puterea morții lui Hristos și să omorâm tot ce-i aparține. Întăriți prin har putem să nu-i permitem niciodată să devină activă. Noi putem greși, și din păcate aceasta are loc de multe ori din vina noastră. Dar deoarece Duhul locuiește în noi, ca să se opună cărnii, noi suntem totdeauna fără scuză, dacă ajungem să cădem. Însă de la început dreptatea este principiul nostru, și este o realitate binecuvântată că noi o posedăm ca natură a noastră nouă. Noi nu o așteptăm ca pe o

răsplătire, așa cum este în cazul israeliților abia în viitor. Prin harul nemărginit dreptatea este deja partea noastră, nu numai pentru justificarea noastră, așa cum spune apostolul Pavel, ci și în noi ca o natură nouă, așa cum vedem aici. Deoarece Dumnezeu ne-a dat această binecuvântare, noi trebuie să umblăm în concordanță cu ea, prin aceea că noi privim la Dumnezeu, Izvorul ei, și la Domnul Isus, prin care noi am primit-o. Prin aceasta vom rămâne în el și pe drumul vieții noastre vom aduce multă roadă spre glorificarea Tatălui.

»Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el.« Cuvântul lui Dumnezeu nu spune aici, că cel născut din Dumnezeu nu trebuie să mai practice păcatul, ci se spune clar, că el nu mai practică păcatul. Fiecare creatură acționează potrivit naturii ei, și noua natură a creștinilor este creată așa fel că nu poate păcătui. Natura nouă condamnă păcatul, și ea nu păcătuiește niciodată. Practicarea păcatului înseamnă o abatere regretabilă de la natura nouă, prin aceea că se permite vechii naturi stricate să devină din nou activă. Aceasta contrazice foarte clar voința lui Dumnezeu, care vrea ca vechea natură să fie ținută în moartea lui Hristos. Nu am murit noi față de ea în momentul în care am trecut din moarte la viață? Nu a dat botezul nostru mărturie despre aceasta? Tot ce este necurat și mort trebuie să dispară dinaintea câmpului nostru vizual, da, să fie alungat complet din viața noastră. »Și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.« Este clar că viața nouă oferă puterea pentru a nu mai păcătui, de aceea poate apostolul să spună așa de hotărât.

»În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu.« Mai există încă o piatră de încercare, dacă cineva este născut din Dumnezeu, și aceasta este dragostea; de aceea apostolul adaugă: »... nici cine nu-l iubește pe fratele său« (versetul 10). Cui îi lipsește această dragoste în ființa sa, acela arată că el niciodată nu a primit natura nouă, care iubește dreptatea și o practică. Cu această ocazie vreau să atrag atenția la hotărârea extremă a apostolului, cu care el împarte pe oameni în aceste două grupe. Unii creștini distinși neagă dreptul sfinților de a face astfel de aprecieri. În această atitudine se referă la interdicția Domnului nostru din Matei 7,1-2: »Nu judecați, ca să nu fiți judecați; deoarece cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.« În folosirea acestui loc ei nu sunt prea înțelepți. Prin aceste cuvinte Domnul nu ceartă nicidecum aprecierea spirituală a persoanelor sau a lucrurilor. Acesta este dimpotrivă un privilegiu clar și deosebit al credinciosului atât pentru orientarea proprie cât și pentru a fi un ajutor pentru alții și să-i atenționeze. Tot așa constată și apostolul Pavel în 1 Corinteni 2,15, că omul spiritual (în opoziție cu cel natural) judecă toate lucrurile sau le supune unei verificări, el însuși nu este judecat de nimeni. De ceea ce Domnul vrea să atenționeze pe ucenicii Săi este patima rea de a critica, duhul de judecată, care deseori conduce că noi fără motive și lipsiți de dragoste suspectăm de motive rele alte persoane.

Prin gândul că noi nu avem voie să apreciem cine este un copil al lui Dumnezeu, dragostea ar fi dimpotrivă sufocată. Dacă ne-ar fi interzis să recunoaștem pe copiii lui Dumnezeu ca atare, cum am putea noi atunci să-i iubim? Tocmai cuvintele Domnului care urmează în locul acesta dovedesc că noi suntem capabili să apreciem și suntem chemați să apreciem. Domnul nu consideră că este numai de dorit, ci că este corect și necesar, când spune: »Nu dați ce este sfânt câinilor și nu aruncați perlele voastre înaintea porcilor« (Matei 7,6). Dacă noi suntem obligați în felul acesta să recunoaștem ce este necurat, cu cât mai mult este atunci privilegiul nostru să căutăm oile și mieii turmei lui Dumnezeu și să fim alături de ei în necazurile lor, atât cât ne este nouă posibil.

Noi nici nu trebuie să ieșim în afara versetului nostru pentru a găsi adevărul care este cuprins în această temă. »În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului.« Apostolul prezintă diferența pe cât se poate de simplu. Cât de obișnuit este pentru el să dea dovezi precise, clare și practice. Prin aceasta urmărește un scop, fără să se preocupe cu tratarea fățarnicilor, care eventual un timp îndelungat au putut să se țină ascunși. El prezintă cu toată seriozitatea familia lui Dumnezeu, la ce trebuie ei să ia seama și ce este permanent important și prezintă interes pentru toți copiii lui Dumnezeu. Nu este nicidecum greu să ajungem la o sentință sănătoasă cu

privire la aceia a căror umblare ne este cunoscută, dacă ei umblă în dreptate sau în nedreptate. Desigur este lipsă de responsabilitate să presupui un rău ascuns, unde nu a devenit nimic vizibil. Tot așa de puțină responsabilitate ar fi să justificăm acordarea unui merit cuiva, pe care numai și-l imaginează. O sentință dreaptă se formează numai pe un fundament, pe care nu-l poate ataca nici un creștin sincer, consolidat în har, în mod deosebit când este vorba de cazuri așa de generale.

Viața omului din lume este plină de nesiguranță și aparență fără conținut. Creștinul, dimpotrivă, să nu umble așa. Din relația cu Dumnezeu și cu frații săi rezultă pentru el obligații clare, corespunzător cărora el trebuie să acționeze. El are zilnic a face cu oameni, care sunt ori copii ai lui Dumnezeu ori copii ai diavolului. Dragostea divină, care lucrează în el, nu poate fi indiferentă față de niciuna din cele două clase de oameni. Ea se manifestă însă foarte diferit, după cum este vorba de oameni din lume sau de copii ai lui Dumnezeu. Pentru apostol nu a fost nici un obstacol în această privință; de aceea el încurajează pe credincios să fie activ atât pentru Dumnezeu cât și pentru copiii lui Dumnezeu. El dorește să-l păzească să nu-și formeze prea repede o sentință pe baza chibzuielii neclare și nesigure. »În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului.« Dreptatea și dragostea au efecte, pe care oricine le poate vedea. Ambele se descoperă în copiii lui Dumnezeu. Dar este tot așa de vizibil, că ele nu se găsesc în copiii diavolului; la aceștia se arată contrariul.

Este dureros să vezi cum se face că credincioșii cad într-o astfel de greșeală îngrijorătoare și răstălmăcesc locurile din Scriptură sau le trec cu vederea. Cât de des Dumnezeu în Cuvântul Său consideră ca premisă că și cei mai simpli credincioși recunosc pe frații lor și îi iubesc. Tot așa trebuie să simtă și obligațiile lor, să scoată pe cei fără griji din orbirea funestă și să atenționeze pe disprețuitori și batjocoritori de soarta lor. Este din cauza decăderii mărturiei creștine, că astăzi domnesc păreri așa de primejdioase cu privire la obligațiile unui creștin. Lumea este parțial religioasă și bisericească, dar biserica a devenit mult mai lumească. De aceea starea actuală a credincioșilor poartă amprenta încurcăturii. Ei s-au amestecat cu aceia care nu posedă nici un fel de bunuri spirituale și drept urmare atrag în întunericul lor pe acei credincioși care ar fi trebuit să stea nestingheriți și liberi la dispoziția Domnului. Nimeni nu se îndoiește că nici un sfânt nu va putea pe un om neîntors la Dumnezeu să-l introducă în părtășia cu gândurile lui Dumnezeu. Nu este pe deplin sigur și natural, că la un jug nepotrivit omul firească prin supragreutatea lui lumească îl va atrage tot mai jos pe omul spiritual, până când în cele din urmă acesta nu mai poate să se deosebească în gândurile și căile lui de modelul lui rău?